

PROFILURIN

ÍTRÓTTUR

um felagsskapin, sigur hann.

– Vit vóru ellivu mans umborð, og vit vóru eitt breitt gjøgnumsnitt av samfelagnum, tí vit komu úr øllum samfelagsløgum, so summir vóru giftir og áttu børn, meðan aðrir vóru stakir, og summir vóru religiøsir og aðrir ikki. Eisini mannaðu vit bátin við einari góðari stammu, men tóku altíð einar tveir nýggjar við, sum ong- ar royndir høvdu. Har veit eg um nógva onnur feløg, sum ikki vildu tikið tann kjansin, og eg veit eisini um fleiri røðarar, sum ikki vildu farið umborð á ein bát, uttan teir næstan finga garanti fyri áðrenn, at hann fór at vinna. Alt hatta er ein hugburður, vit einki kendu til tá.

Eitt annað, sum Ludvík eisini kemur inná, eru øll tey ymsu støðini, ið skulu hýsa kappróðri, hóast tey kanska slett ikki eru egnað til tað. Hann heldur, at tað, at róðrarstøðini ikki eru tey somu hvørt ár, er stóri trupulleikin, tá tosað um at fáa róðrar skjótt og væl avgreiddar, og sum dømi nevnr hann, at tað bara er

á Norðoyastevnu og á Ólav- søku, at ród verður í sama stað, meðan hinir róðrarnir skiftast ímillum fleiri støð.

– Skálafjørðurin, Fugla- fjørður, Vestmanna, Tvøroyri og Vágur hava bara røður annaðhvørt ár, Hvalvík, Hós- vík, Kollafjørður, Sandavág- ur, Miðvágur og Sørvávur bara triðjahvørt ár, og Skála og Strendur hava bara røður fjórðahvørt ár, so tí gongur leingi ímillum, at somu fólk á hesum plássum skipa fyri róðri, sigur hann.

– Í Vági og Miðvági hefur tað ikki so nógva at siga, tí har liggur starturin kloss upp í ein brimgarð, men um tú ímyndar tær, at ein, sum hefur við røðurin á Strond- um at gera, er forkølaður, tá Fjarðastevnan er har, ganga átta ár ímillum, at hann skip- ar fyri róðri. Tá sigur tað seg sjálvt, at venjingin ikki er tann sama, sum hjá teimum, ið hvørt ár skipa fyri róðri.

Harafrat heldur Ludvík, at tíðin er komin til at gera skilnað millum bygdastevn- ur og kappróður, tí hetta eru tvey ting, sum ikki nýtast at vera eitt og tað sama, og sum

tað ikki ber til at skilja sund- ur.

– Tá illa gongst at av- greiða røðurin á eini stevnu, munnu nógva fólk klóra sær í nakkanum og spyrja seg sjálvi, hví ólukkan tey skulu rógva her. Svárið fáa tey, tá tey koma at landi og stíga upp á keiina, har tey so renna seg í øll hesi tjöldini við 21-spæli og øllum hugsandi tombola. Vit mugu minnst til, at tað er væl kappróðurin, sum hefur skapt stevurnar og ikki øvugt. Og eg haldi tað vera øgiliga keðiligt, at tær gomlu stevurnar verða brúktar til at definera, nær okkara tjóðarítróttur skal iðkast, sigur hann.

– Fyri mína skyld kundi tað akkurát tað sama verið kappróður á Kaldbaksfirði eitt mikukvöld, og um tað blivu fleiri kappróðrar, sum vóru á sama stað, har um- støður vóru til ein góðan start, hevði tað heldur ikki blivið hetta hestaarbeiðið hvørja ferð. Men tíverri eru tað tey smáu feløgini, sum halda fast um, at stevnur og røður partú skulu fylgjast, hóast tíðin sigur nakað ann-

að og tey ungu heldur velja at fara á onkran festival, enn at fara á stevnu.

Ber okkurt aftur

Fyrstu ferð, Ludvík við Stein var umborð á útvarpsbát- inum sum viðmerkjari, var á Eystanstevnu í 2008, men síðani 2009 hefur hann verið fastur fúsar, tá tað hefur ligið fyri – og tað hefur tað gjørt sum oftast.

– Tá tú ert umborð á út- varpsbátinum, sært tú alt úr einum øðrum vinkli, og mær dámar væl at vera umborð á bátinum og fylgja róðrinum upp á henda mátan. Tú kem- ur eisini í samband við nógva fólk, sum er við ella rundan um røðurin, so tað er bara stuttligt. Onkrar dagar kundi eg hugsað mær at sit- ið umborð á onkrum av bát- unum, men aðrar dagar prísi eg meg lukkuligan fyri, at eg ikki eri tann, sum skal rógva tann dagin, sigur hann.

– Upp á ein ella annan máta er hetta kanska mín máti at bera nakað aftur til eina ítróttargrein, sum hev- ur givið mær so nógva, og av tí at eg ikki havi so góða tíð

til at vera í neystinum, ligg- ur kanska eitt lítið sindur av samvitskubiti aftanfyri eis- ini. Men eg haldi meg síggja, at í nógvar mátar er talan um eina blómandi ítróttargrein, tí hóast kappróðurin hefur sæð betri dagar, peikar tað onkursvegna eisini rætta vegin nú.

Í tí sambandinum visir Ludvík við Stein á, at tað hjá tíggjumannaførnum er gott at síggja, at tey eru fimm í tali og ikki bara tvey.

– Tað er eisini hugaligt, at bæði ungir og eldri røðarar rógva við í kappingini har. Og har ger túsund metra teinurin helst eisini góðan mun, tí hann merkir, at um tú ert aftastur, ert tú bara 10 sekund aftanfyri og ikki 30 sekund, sum tað kundi verið á tveytúsund metrum. Tann munurin er nóg lítill til, at tað eisini hjá teimum er stuttligt at vera við, heldur hann.

Spurdur, hvat hann so heldur um røðurin í ár, so heldur Ludvík tað vera spennandi at síggja røðrar- nar hjá seksmannaførnum við monnum, og eisini fegnast hann um, at spenningur enn

er í kappingini hjá fimm- mannaførum við gentum og dreingjum, tí har hava verið skiftandi vinnarar.

– Sum nevnt, er púrt eing- in spenningur hjá fimm- mannaførum við kvinnum og seksmannaførnum við kvinnum, tí har eru ávika- vist Erla Kongsdóttir og Jarnbardur einaráðandi. Hjá áttamannaførnum sá tað áhugavert út á Jóansøku, tá Knørrur vann, men nú á Fjarðastevnunum í Vestmanna fekk Knørrur einki gjørt við Kvívíking, sigur hann.

– Og hjá tíggjumannafør- unum hefur Drekin Reyði verið einaráðandi, so har kann tað kanska bara vera á Ólavssøku, at okkurt annað hendir. Um klaksvíkingar og vestmenningar spennast seg út og venja nógva, kunnu teir saktans taka Drekan Reyða á stutta teininum á Havn- arvág, tí tá tú ert so nógva bestur og fremstur, er eisini skjótt at sovna. Og á Ólav- søku verður nógva lagt fyri, hóast royndirnar seinnu ár- ini hava víst, at tað gjarna er ringt at taka tann mest vinn- andi bátin. *hilmurjan@socialurinn.fo*